

NEGEN
STUDENTEN.

DRIE
BLOEDSPORTEN.

EEN DODELIJK
WEEKEND.

S.T.A.G.S.

M.A. BENNETT

Deze eenmalige uitgave is bestemd ter promotie van S.T.A.G.S..

© M.A. Bennett

Oorspronkelijke titel: S.T.A.G.S.

Nederlandse vertaling: Maria Postema

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel, of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

NUR: 285

ISBN: 9789030503477

Verschijnt: oktober 2017

hoofdstuk één

Ik denk dat ik een moordenaar ben.

Hoewel ik niet van plan was om een moord te plegen, en waarschijnlijk is het dan doodslag, dus dan zou ik officieel een 'doodslaander' zijn, maar dat is volgens mij geen woord. Toen ik mijn beurs voor STAGS kreeg zei mijn vorige rector: 'Jij wordt de slimste leerling van die hele school, Greer MacDonald.' Misschien ben ik dat, misschien ook niet. Maar ik ben slim genoeg om te weten dat doodslaander geen woord is.

Voordat je een hekel aan me gaat krijgen, moet ik hier even verduidelijken dat ik niet zelf iemand met blote handen heb gedood. We waren met een paar. Ik heb geholpen om een dood te veróorzaken, maar ik heb het niet alleen gedaan. Ik ben een moordenaar op de manier waarop vossenjagers moordenaars zijn: ze zijn allemaal verantwoordelijk voor de dood van de vos, ook al jagen ze in een groep. Niemand weet welke hond de vos aan stukken scheurde, maar alle honden en alle

ruiters in die mooie roze jasjes waren erbij betrokken.

Ik heb mezelf net verraden. Had je het door? Die jasjes – de jasjes die rijke mensen dragen als ze op vossen gaan jagen – zijn rood, niet roze: bloedrood. En ik had natuurlijk eigenlijk jáchthonden moeten zeggen.

Elke keer dat ik mijn mond opendoe verraad ik mezelf: Greer MacDonald, het Meisje Dat Er Niet Bij Hoort. Het komt door mijn noordelijke accent. Ik ben geboren en getogen in Manchester en zat tot afgelopen zomer op de Bewley Park-scholengemeenschap. Zowel in de stad als op school hoorde ik overal bij. Zodra ik mijn beurs voor STAGS kreeg hoorde ik nergens meer bij.

Ik moet je eigenlijk wat over STAGS vertellen, want ik besef nu dat de moord alles met de school te maken heeft. STAGS staat voor Saint Aidan the Great School, en dat is letterlijk de oudste school van Engeland. Bewley Park had geen gebouwen van voor 1980. Het oudste gedeelte van STAGS, de kapel, stamt uit 683 en zit onder de fresco's. *Fresco's*. Bewley Park zat onder de graffiti.

STAGS is in de zevende eeuw opgericht door de beste man zelf: Sint-Aidan de Grote, bedoel ik. Voordat de Kerk besloot dat hij Groot was, was hij gewoon een arme ouwe monnik die door Noord-Engeland trok om iedereen die het wilde horen over het christendom te vertellen. Toen richtte hij een school op, waarschijnlijk om niet meer door Noord-Engeland te hoeven trekken, en ging hij al zijn leerlingen over het christendom vertellen. Je zou misschien denken dat hij heilig is verklaard omdat hij zo veel mensen over het christendom heeft verteld, maar zo werkt het blijkbaar niet. Om een heilige te worden moet je een wonder verrichten. Het wonder van Aidan was dat hij een hert van de jacht redde door hem onzichtbaar te maken. Dus werd het hert het symbool van Aidan, en van de school. Toen ik de uitnodiging kreeg om op gesprek te komen zag ik eerst het hertengewei, boven aan de brief, als twee kronkelende zwarte scheurtjes in het papier.

De eerste keer dat ik de Saint Aidan the Great School zag was toen

ik op gesprek ging. Het was zo'n zonnige winterdag vol glinsterende rijp en lange, lage schaduwen. Papa reed in zijn tien jaar oude Mini door de poort en over de lange oprijlaan met aan weerszijden frisgroene grasvelden. Aan het eind van de oprijlaan stapten we uit en keken met open mond om ons heen. We hadden al heel wat mooie landschappen voorbij zien komen tijdens de lange rit van Manchester naar Northumberland, maar dit overtrof alles. Het was een schitterend middeleeuws kasteel, met een soort slotgracht en een ophaalbruggetje. Het zag er helemaal niet uit als het hoofdkwartier van een verknipte sekte, terwijl het dat wel is. De enige aanwijzing, als ik die had gezocht, had misschien het gewei kunnen zijn dat boven de grote toegangsdeuren hing.

'*Another Country*,' zei ik bibberig.

Pap knikte niet en mompelde ook niet: 'Dat kun je wel zeggen.' Hij zei: 'If.'

Mijn vader is natuurfilmer en houdt van alle soorten films, niet alleen de natuurdocumentaires waar hij meestal aan werkt. We kijken heel veel films samen, van obscure arthouse tot de nieuwste domme blockbusters. Ik ben zelfs vernoemd naar Greer Garson, een filmster uit het zwart-wittijdperk. Als pap op reis is of 's nachts moet filmen kijk ik in mijn eentje, gewoon omdat hij een voorsprong van dertig jaar heeft die ik moet inhalen. We doen altijd een spelletje: als we iets zien wat ons aan een film doet denken, zeggen we dat hardop en dan moet de ander een film met hetzelfde thema noemen. Nu ging het om films over kostscholen. 'En,' zei hij, '*Zéro de Conduite*.'

'*Oelala*,' zei ik, 'een Franse film. Nu wordt het menens.' Ik dacht diep na. '*Harry Potter*, deel één tot en met acht,' zei ik een beetje beverig. 'Dat is acht punten.'

Papa hoorde natuurlijk dat ik zenuwachtig was. Hij kent zo veel films dat hij makkelijk had kunnen winnen, maar hij besloot kennelijk dat het daar de dag niet voor was. 'Goed dan,' zei hij, en hij schonk me zijn

scheve grijns. ‘Jij wint.’ Hij keek naar de statige ingang en het gewei boven de deur. ‘Daar gaan we dan.’

En we gingen. Ik had het gesprek, deed het toelatingsexamen, werd toegelaten. En acht maanden later, aan het begin van het herfsttrimester, liep ik als bovenbouwleerling onder het gewei door die school in.

Al gauw kwam ik erachter dat geweien nogal populair zijn op STAGS – erg toepasselijk als je bedenkt dat een stag een hertenbok is. Aan alle muren hangen puntige geweien. Er zit ook een hert in het schoollogo, met de tekst ‘*Festina Lente*’ eronder geborduurd. (Nee, ik wist dat ook niet: het is Latijn en betekent ‘Haast u langzaam’.) In de kapel laten die fresco’s waar ik het al over had taferelen zien van de ‘wonderbaarlijke’ hertenjacht waarbij Sint-Aidan dat hert onzichtbaar maakte. Er is ook een stokoud gebrandschilderd raam in de kapel waarop hij zijn vinger voor de kop van een nerveus kijkend hert houdt, alsof hij het de mond probeert te snoeren. Ik heb heel veel naar die fresco’s en dat raam zitten staren, want we moeten elke ochtend naar de kapel en dat is tergend saai.

Behalve saai is het in de kapel ook ijskoud. Alleen daar ben ik blij dat we het STAGS-uniform dragen. Het uniform bestaat uit een lange zwarte tudormantel, een soort tuniek van dik vilt, helemaal tot aan de knie, met vergulde knopen van voren. Om onze nek dragen we een wit befje en om ons middel een smalle hertenleren riem die op een bepaalde manier geknoopt moet worden. Onder de mantel dragen we helderrode kousen, de kleur van slagaderlijk bloed. Het is een tamelijk stompzinnige outfit, maar hij houdt je wel warm op de grens van Northumberland.

Zoals je misschien al had gedacht is STAGS behoorlijk gelovig. Mijn vader en ik geloven helemaal niet, maar dat hadden we maar even niet vermeld op het aanmeldingsformulier. Misschien hebben we zelfs wel de sterke indruk gewekt dat we kerkgangers zijn. Toen wilde ik nog naar deze school. Pap zou twee jaar lang voornamelijk in het buitenland zijn om een documentaire op te nemen voor de BBC, en als ik niet naar

STAGS ging, zou ik bij mijn tante Karen moeten gaan wonen en neem maar van mij aan dat ik daar dus echt helemaal geen zin in had. Mijn rector van Bewley dacht dat ik slim genoeg was om een beurs voor STAGS te kunnen krijgen en ze bleek gelijk te hebben. Ik heb toevallig een fotografisch geheugen, dat kon ook geen kwaad. Het kwam zelfs supergoed van pas toen ik toelatingsexamen deed. Maar als ik had geweten wat er halverwege het herfstsemester zou gebeuren, had ik niet zo mijn best gedaan. Dan zou ik zonder morren bij tante Karen ingetrokken zijn.

Naast de eindeloze kapeldiensten zijn er nog een heleboel andere verschillen tussen STAGS en normale scholen. Zo noemen ze het herfstsemester 'Michaelmas', het lentetrimester 'Hilary' en het zomertrimester 'Trinity'. En de docenten heten Broeders, niet meneer of mevrouw. Dus onze mentor, meneer Whiteread, is Broeder Whiteread, en nog gekker, onze huismeesteres (mevrouw Petrie) is Broeder Petrie. De rector, een vriendelijke Kerstmanachtige kerel die ik tijdens het toelatingsgesprek heb ontmoet, wordt de Abt genoemd. En alsof dat allemaal nog niet raar genoeg is dragen de Broeders een maf gewaad over hun kleren, een soort monnikspij, met een vastgeknoopt touw rond hun middel. Veel Broeders zijn oud-leerlingen en hebben het voortdurend over de tijd waarin zij zelf op STAGS zaten (en zo te horen was het toen precies hetzelfde – STAGS is zo ouderwets dat het me zou verbazen als er ook maar iets veranderd is). De Broeders zijn zelf ook oud – volgens mij zijn ze allemaal boven de zestig. Het zijn ongetwijfeld heel ervaren docenten, maar ik vermoed dat die oudjes stiekem ook zijn aangenomen omdat er nooit iemand op hen zal vallen. Je hoeft hier absoluut niet bang te zijn dat een leerling het met een leraar aanlegt, zoals je op internet altijd leest.

De sporten op STAGS zijn ook raar: we doen geen normale sporten als korfbal en hockey en voetbal, maar dingen als fives en tennis, op houten banen achter de sportvelden. Die sportvelden worden Beda's Deel

genoemd en zijn gigantisch, maar ze worden niet gewoon voor atletiek en zo gebruikt, alleen voor sporten als rugby ('rugger') en lacrosse. STAGS heeft zijn eigen theater, maar het heeft geen uitgebreide belichting of decors: het is een nagebouwd theater uit de tijd van Shakespeare en wordt verlicht met kaarsen. Káársen. In plaats van Frans en Duits krijgen we Latijn en Grieks. Het eten is zo anders dan het gebruikelijke kantinevoedsel dat het zowaar lekker is. Het is zelfs verrukkelijk – het zijn maaltijden die je in een duur restaurant zou verwachten, een wereld van verschil met de slappe hap die we op Bewley Park kregen. Het eten wordt opgediend door dorpsvrouwen uit de buurt, die me heel aardig lijken maar die als dank de bijnaam 'kookpotten' hebben gekregen. Maar het grootste verschil tussen STAGS en een normale school is dat STAGS, zoals je inmiddels misschien wel geraden zult hebben, peperduur is. De ouders betalen het schoolgeld maar al te graag, en ik kwam er snel genoeg achter waar ze voor betalen. Ze betalen niet omdat hun bloedjes van kinderen zoveel leren van het zeventiende-eeuwse theater of het zwembad met olympische afmetingen, of voor de waanzinnige, ogen-uit-je-kassen-rollende schoonheid van het gebouw. Ze betalen omdat hun kinderen dan ook anders worden.

De eerste duizend jaar of zo waren er maar vier huizen op STAGS: Honorius, Beda, Oswald en Paulinus. Toen begonnen ze een jaar of veertig geleden ook meisjes toe te laten, dus hebben ze een nieuw meisjeshuis opgericht dat Lightfoot heet. In mijn toelatingsbrief stond dat het woongedeelte van Lightfoot zich in een van de 'modernere' gebouwen bevindt, en toen ik aankwam verwachtte ik grenen en glas en centrale verwarming. Maar het Lightfoot-gebouw blijkt in 1550 gebouwd te zijn en is een en

al ruitvormige vensters en bizarre wenteltrappen. Op STAGS wordt 1550 blijkbaar als 'modern' beschouwd.

Mijn kamer lag op de tweede verdieping aan het eind van een gelambriseerde gang. Achter de reusachtige eikenhouten deur bleek de

kamer zelf wel modern. Binnen zag ik goedkope meubels, kantoorblauw tapijt en een meisje. De neiging om in films te denken was nogal hardnekkig. Als mijn eerste ontmoeting met mijn kamergenote een filmscript was, zou dat er als volgt uitzien:

GREER (glimlachend): Ik ben Greer. Hoe heet jij?

Greers kamergenote kijkt haar met arrogante blik van top tot teen.

KAMERGENOTE (rolt met haar ogen): Jezus.

Na die eerste ontmoeting ben ik haar in gedachten altijd ‘Jezus’ blijven noemen, want daar moest ik om lachen, en verder viel er voor mij bijzonder weinig te lachen op STAGS. Later kwam ik erachter dat ze eigenlijk Becca heet. Ze was een paardenmeisje dat foto’s van haar pony’s aan haar muur hing zoals ik foto’s van mijn vader had opgehangen. Misschien miste ze die beesten net zo veel als ik hem miste. Ik kon het me niet voorstellen.

Meer dialoog zit er eigenlijk niet in dit gedeelte van het verhaal. Later komt er nog een heleboel, maar de treurige waarheid is dat er in die eerste periode maar bar weinig met me werd gepraat. De docenten stelden me vragen tijdens de les, de kookpotten zeiden dingen als: ‘Friet of puree, wijfie?’ (Met een noordelijk accent waar ik heimwee van kreeg.) En Shafeen, een jongen in mijn huiswerkgroep, mompelde af en toe dingen tegen me als: ‘De thermische stabiliteit van de nitraten volgt hetzelfde patroon als die van de carbonaten.’

Ondanks het feit dat we een kamer deelden, begon Jezus pas halverwege het trimester tegen me te praten, en alleen omdat ik toen De Uitnodiging kreeg. Inmiddels denk ik dat ik De Uitnodiging nooit had aangenomen als ik die eerste periode meer vrienden had gehad – als ik überhaupt vrienden had gehad. Misschien nam ik hem aan omdat ik

eenzaam was. Maar als ik heel eerlijk ben, nam ik hem misschien ook wel aan omdat hij van de knapste jongen van de school kwam.

hoofdstuk twee

En dan heb ik het natuurlijk over Henry de Warlencourt.

Je hebt inmiddels misschien wel over hem gelezen, op die enge Facebookpagina die ze voor hem gemaakt hebben, of zijn foto op het nieuws gezien. Maar destijds was hij alleen bekend – of berucht – in eigen kring. Over de doden niets dan goeds, zeggen ze, dus ik zal het er maar op houden dat je absoluut niet aan hem af kon zien dat het zo'n verschrikkelijke jongen was.

Ik moet echt mijn best doen om me hem te herinneren zoals toen ik hem voor het eerst zag, om eerlijk te zijn over die eerste indruk, en niet te denken aan wat ik nu weet. Hij was simpel gezegd de mooiste jongen die ik ooit had gezien. Lang voor iemand van zeventien, een en al blond haar, blauwe ogen en gebronsde huid. Mensen die bij Henry de Warlencourt in de buurt waren konden hun ogen niet van hem afhouden, ook al deden ze alsof dat niet zo was. Zelfs de Broeders leken ontzag

voor hem te hebben. Hij kreeg nooit straf – en niet omdat hij nooit iets deed wat niet mocht, maar omdat hij overal mee wegwam. Hij was net zo'n koekenpan waar alles vanaf glijdt. Hij dacht dat hij onoverwinnelijk was. Maar dat was hij niet.

Henry de Warlencourt was zo Brits als maar zijn kon, ondanks zijn buitenlands klinkende naam. Blijkbaar had een of andere verre voorvader tijdens de kruistochten in het Frankische leger gevochten, waarna hij zich in Engeland had gevestigd en heel handig met een edelvrouw was getrouwd die half Noord-Engeland bezat. Vanaf dat moment waren de De Warlencourts onvoorstelbaar rijk. Ze wonen op Longcross Hall, een prachtig landhuis in het Lake District. Ik ken het beter dan ik zou willen, want Longcross is de plaats van het misdrijf.

Omdat ik bij al mijn vakken in de gevorderde groep zat zag ik Henry de Warlencourt heel vaak, samen met zijn vijf beste vrienden. Het groepje van zes werd de Middeleeuwers genoemd. Iedereen kende de Middeleeuwers, want het waren de Middeleeuwers, en niet de Broeders, die het op STAGS echt voor het zeggen hadden.

De Middeleeuwers waren de officieuze schooloudsten. Je zag ze over het plein lopen in hun onberispelijke uniformen, met hun lange zwarte jassen die in de herfstwind achter hen aan wapperden. De Middeleeuwers mochten onder hun tudormantel alle kleuren kousen dragen die ze maar wilden en benadrukten dat voorrecht door opvallende motiefjes als panterprint, Schotse ruit of blokjes te kiezen. Maar ze vielen niet alleen op door hun kousen: ze hadden ook een bepaalde zelfverzekerdheid over zich. Ze hingen rond als een stel dure raskatten. Die zelfverzekerdheid waarmee ze uitstraalden dat ze zich hier op hun gemak voelden, gaf aan dat hun huizen waarschijnlijk niet zoveel verschilden van STAGS, dat zij waarschijnlijk ook een landgoed hadden in plaats van een tuin, en huizen met vleugels in plaats van burens. En geweien, huizen met hordes geweien aan de muren.

De Middeleeuwen waren allemaal lang, knap en slim, alsof ze hier speciaal voor gefokt waren. Hun hof was een prachtig, perfect gemaaid vierkant grasveld, omringd door vier sierlijk gewelfde kloostergangen, de binnentuin van het Paulinus-gebouw.

Henry de Warlencourt vormde altijd het middelpunt van de groep; zijn blonde hoofd stak erbovenuit alsof hij die koning in Versailles was, ik weet even niet meer welke, een van die honderd Lodewijken. Henry was de zoon en de rest draaide om hem heen. Weer of geen weer, ze zaten daar altijd te praten en te lezen, en als het donker was stiekem te roken. Er stond een oude stenen put in het midden van de binnentuin, en als je dichtbij genoeg kwam om erin te kijken, zag je dat er ongeveer dertig centimeter onder de rand kippengaas was gespannen voor de veiligheid, en dat dat kippengaas vol peuken zat. Ik heb ooit een muntje door de gaten laten vallen om te kijken hoe diep de put was. Ik stond eindeloos te luisteren, maar hoorde de munt niet in het water plonzen. Waarschijnlijk lag er zo'n dikke laag peuken op de bodem van de put dat ze de munt als een kussen hadden opgevangen. De Paulinusput was net als de Middeleeuwen zelf. Hij zag er mooi uit, maar diep vanbinnen was het een ranzige boel.

Als Henry de leider van de Middeleeuwen was, dan was Cookson zijn onderofficier. Cookson heette eigenlijk Henry Cookson, maar iedereen noemde hem altijd bij zijn achternaam, want er kon natuurlijk maar één Henry in de groep zijn. Cookson was ook knap, dat waren ze allemaal, maar hij zag er toch uit als een slechte kopie van Henry. Hij was iets kleiner, iets molliger en zijn haar was iets donkerder blond. Zijn gelaatstrekken waren grover, zijn huid bleker, zijn stem schriller. Maar de twee jongens waren onafscheidelijk, alsof ze echt broers waren.

De derde jongen in de groep was Piers. Piers was elegant en donker, en had een doorlopende wenkbrauw waardoor hij altijd nors keek. Piers voegde bepaalde accessoires toe aan zijn uniform, zoals een zakhorloge, een bewerkte leren riem in plaats van de standaard gladde bruine en

handgemaakte schoenen van zijn Londense schoenmaker. Piers was al bevriend met Henry vanaf het moment dat ze op hun achtste naar de voorbereidende basisschool van STAGS waren gestuurd.

De drie meisjes leken allemaal op elkaar, met blond haar en blauwe ogen. Bij Grieks behandelden we dat blok Homerus en ze deden me aan de sirenen denken: beeldschone zeemeerminnen die er mooi uitzagen maar eigenlijk zeelui de dood in lokten. Ze hetten Esme, Charlotte en Lara. Ze waren allemaal knap, en slank, en ze slaagden erin om dat vreemde kerkelijke uniform eruit te laten zien alsof het van de catwalk in Milaan kwam. Charlotte was een verre nicht van Henry, Esme had ergens koninklijk bloed door haar aderen stromen en Lara, ogenschijnlijk net zo Brits als de rest, kwam uit een Russische familie met een fortuin van oligarchisch niveau. Ze hadden allemaal van dat haar dat omhooggolft bij de haargrens en over één oog valt, en ze zwiepten het tijdens het praten voortdurend van de ene kant naar de andere. Mijn haar (zwart, bob, volle pony) doet dat soort dingen niet, maar de andere meisjes op STAGS (onder wie tragisch genoeg ook mijn kamergenote Jezus) probeerden allemaal hun stijl te kopiëren. In eerste instantie was ik zo dom om de Middeleeuwse meisjes door elkaar te halen en ze als één pot nat te beschouwen. Als mijn vader hier was geweest om ons filmspel te spelen hadden we *Heathers* of *Mean Girls* gezegd, maar die films deden eigenlijk geen recht aan het kwaad dat achter die stralend witte glimlachjes schuilging. Dit waren geen domme blondjes, deze meisjes, ze waren hoogst intelligent en het was gevaarlijk om ze te onderschatten – wat ik dus deed.

Alle Middeleeuwse waren buitensporig rijk – de familie van Henry ging al eeuwen naar deze school en de toneelzaal heette zelfs het De Warlencourt Theater. Lara's familie had naar verluidt het zwembad betaald. Daardoor gedroegen ze zich alsof de boel van hen was, want feitelijk was dat ook zo. Er waren altijd maar zes Middeleeuwse, drie jongens en drie meisjes uit de zesde. Maar rond die harde kern hing een

stel meelopers door wie de Middeleeuwen op handen gedragen werden en die precies deden wat ze wilden in de hoop dat ze dan in de zesde zelf Middeleeuwer zouden worden. Elk jaar gaan er zes Middeleeuwen van school en wordt er een nieuwe groep gevormd, dus er zijn genoeg wannabe's in de buurt. Jezus is daar een van – die zou een moord doen om een Middeleeuwer te mogen worden.

In hun eentje waren de Middeleeuwen redelijk te doen; ik had veel les met ze en dan waren het best normale mensen. Maar als ze in hun meute waren, als jachthonden, dan zou je het liefst onzichtbaar zijn, als het hert van Aidan. Mij lieten ze meestal met rust; af en toe deden de drie meisjes mijn accent na en gniffelden ze achter hun hand als ik in de kloostertuin voorbij was gekomen. Ik had altijd het gevoel dat er een koud brok ellendigheid net onder mijn ribben was gestopt, en dat trok pas weg als ik uit hun zicht was. Maar ik had niets te klagen. Sommige mensen waren voortdurend het mikpunt van hun spot. Mensen als Shafeen bijvoorbeeld.

De Middeleeuwen noemden Shafeen de Punjabi Playboy. Hij was lang en stil, met een knap, ernstig gezicht en onpeilbare donkere ogen. De bijnaam die ze hem hadden gegeven klopte met opzet niet. Ten eerste kwam hij helemaal niet uit de Punjab, de Indiase provincie. En bovendien was hij ontzettend verlegen bij meisjes, het tegenovergestelde van een playboy dus. Maar voor de Middeleeuwen gold dat een bijnaam bleef hangen als hij maar goed klonk en zij hem grappig vonden. Shafeen was een van de weinige mensen die met me praatten: we hadden dezelfde eindexamenvakken gekozen en we zaten in de gevorderde groep, dus soms hadden we het weleens over de lessen. Je zou kunnen zeggen dat hij dat eerste blok voor mij het dichtst in de buurt van een vriend kwam, maar aangezien hij in Honorius zat en ik in Lightfoot had ik daar verder niet zoveel aan. In het begin wist ik bijna niets van Shafeen – nu ken ik hem natuurlijk maar al te goed. (Schuld verbindt, heb ik ontdekt, en

omdat Shafeen ook een moordenaar is hebben we inmiddels een heel bijzondere band.) Mensen zeggen dat Shafeen een of andere Indiase prins was, dus je zou misschien denken dat de Middeleeuwers hem wel in hun midden zouden opnemen. Maar hij werd juist meedogenloos door ze getreiterd, en later kwam ik erachter dat ze zo'n hekel aan Shafeen hadden vanwege een oude ruzie die Shafeens vader en die van Henry eeuwen geleden op STAGS hadden gehad. Shafeen zat ook al sinds zijn achtste op STAGS. Hij had het hele traject doorlopen, van de basisschool via de onderbouw naar de bovenbouw, want zijn ouders woonden in India. Maar ook al kende Shafeen alle regels en praatte hij zelfs net als de Middeleeuwers, toch bleef ook hij om de een of andere reden een buitenstaander.

Ik heb mezelf heel vaak afgevraagd waarom Shafeen De Uitnodiging accepteerde terwijl hij wist hoe de Middeleeuwers over hem dachten. Hij kan het niet níét geweten hebben, want ze staken het niet onder stoelen of banken. Zelfs in de klas was Shafeen niet veilig. Eén keer was ik getuige van een voorval bij geschiedenis waardoor ik me een beetje zorgen om hem begon te maken.

We zaten aan rijen tafeltjes in de Beda-bibliotheek. Een zwak herfstzonnetje viel door de gebrandschilderde ramen en fleurde onze zwarte jassen op met kleurige vlekken. Het ging over de kruistochten, de strijd om Jeruzalem die de christenen en de moslims in 1095 voerden toen STAGS, geloof het of niet, al vier eeuwen bestond.

‘Wie kan me iets over de Slag bij Hattin vertellen?’ vroeg Broeder Skelton, onze bolle, vrolijke geschiedenisleraar. ‘Meneer De Warlencourt, een van uw voorouders was erbij, klopt dat?’

Henry glimlachte; de Middeleeuwers deden altijd hun best om de Broeders te vriend te houden. ‘Jazeker, Broeder. Conrad de Warlencourt.’

Broeder Skelton gooide een krijtje omhoog in zijn hand. ‘Misschien kunt u het familiestandpunt voor ons uiteenzetten?’

‘Uiteraard,’ zei Henry. Hij rechtte zijn rug en onwillekeurig bedacht ik

dat hij in die zwarte tudormantel, met de zon op zijn blonde haar, zelf wel een beetje op een jonge kruisvaarder leek. ('Henry V,' hoorde ik mijn vader in gedachten zeggen, 'of *Kingdom of Heaven* misschien.') 'Het leger van Guy van Lusignan trof het leger van sultan Saladin bij Hattin. Het christelijke leger was uitgehongerd en stierf van de dorst. In hun wanhoop werden ze naar het meer van Tiberias gelokt, waar hun de weg werd versperd door het leger van de sultan. Het was een hinderlaag.'

Aan zijn gesloten blik kon ik zien dat het hem raakte. Om de een of andere bizarre reden trok Henry de Warlencourt zich het eeuwenoude lot van zijn voorvader nog steeds aan.

Broeder Skelton merkte het niet. 'En toen?' vroeg hij opgewekt, zijn krijtje halverwege het bord.

'Ze hakten ons in de pan, Broeder. Het kruisvaardersleger werd van de kaart geveegd. De nederlaag was de directe aanleiding voor de Derde Kruistocht. De sultan veroverde het Heilige Kruis én Jeruzalem.'

Dat 'ons' ontging me niet. Henry vatte dit echt heel persoonlijk op. 'De overlevenden werden gevangengenomen, maar Saladin had geen zin in gevangenen. Zijn mannen smeekten hem of ze de christenen mochten doden. Ze stonden ervoor in de rij. Met hun mouwen al opgestroopt.' Hij tikte fel met zijn pen op zijn schrift. 'Ze lieten mijn voorvader alleen gaan op voorwaarde dat hij Richard Leeuwenhart zou vertellen wat er was gebeurd. En dat deed hij. Het was een oorlogsmisdaad, een wreedheid.' Zijn stem galmde door de oude bibliotheek.

Shafeen, die vlak achter Henry zat, maakte een zacht geluid. Hij schudde zijn hoofd en glimlachte heel licht. Ik kon het goed zien, want ik zat weer vlak achter hen.

Henry keek hem aan en zijn ogen waren ineens felblauw. Maar Broeder Skelton begon te stralen, die was dol op een goede discussie. 'Wilde u daar nog iets aan toevoegen, meneer Jadeja?'

Shafeen keek op. Hij schraapte zijn keel. 'Ja, de Slag bij Hattin was afschuwelijk. Maar de wreedheden werden door beide partijen

gepleegd. “Leeuwenhart”, zoals jij hem noemt, heeft in Akko drieduizend moslimgevangenen in koelen bloede vermoord. Dat was niet eens tijdens een veldslag. Die mannen waren ongewapend en vastgebonden.’

‘Goed punt,’ zei Broeder Skelton, en hij wees met zijn krijtje naar Shafeen. ‘We zullen het later nog uitgebreider over Akko hebben. Maar nu,’ hij tikte op het schoolbord en zijn gouden zegelring maakte een scherp metalig geluid, ‘gaan we terug naar Hattin. Ik wil dat jullie een kort essay schrijven waarin jullie je een beeld vormen van hoe de topografie van het gebied bijdroeg aan de nederlaag van de kruisvaarders. En let alsjeblieft op je interpunctie, anders zal ik jullie er voor de zoveelste keer aan moeten herinneren dat de zin “Hannibal voerde oorlog, met olifanten” niet dezelfde betekenis overbrengt als de zin “Hannibal voerde oorlog met olifanten”.’ Hij schreef beide voorbeelden op het krijtbord (er waren geen whiteboards op STAGS) en zette de komma extra overdreven. ‘De eerste zin betekent dat de olifanten zijn strijdmiddelen waren. De tweede betekent dat een briljante Carthaagse generaal tegen een stel dikhuiden met grote oren aan het vechten was.’ Normaal gesproken hadden we waarschijnlijk gelachen – iedereen vond Broeder Skelton aardig – maar vandaag was de sfeer te gespannen.

Broeder Skelton draaide zich weer om naar het bord om de zinnen uit te vegen en de Hoorns van Hattin ervoor in de plaats tekenen. Cookson zag zijn kans schoon en boog zich voorover naar Shafeen. ‘Er was zeker ook een voorvader van jou bij in Hattin, hè Punjabi?’ zei hij vanuit zijn mondhoek. ‘Aan de kant van de kamelenrijders?’

Ik wist niets over Shafeens geloof, als hij al een geloof had, maar Cookson keek gewoon naar Shafeens huidskleur en zette hem in het kamp van Saladin en de ‘ongelovigen’. De boodschap was duidelijk: de witte christelijke jongens tegen de bruine moslim.

Shafeen keek Cookson niet aan. Hij tekende een zwart kruisvaarderskruis op zijn notitieblok en kleurde het zo stevig in dat zijn knokkels bleek weggetrokken. Het had er niets mee te maken, maar ineens

viel me op hoe lang zijn wimpers waren in het door de ramen gekleurde zonlicht. Op heldere toon zei hij: 'Misschien zou je bij aardrijkskunde eens net zo goed moeten opletten als bij geschiedenis. De Punjab ligt niet eens in de buurt van Jeruzalem. Hetzelfde geldt voor Rajasthan, waar ik daadwerkelijk *vandaan kom*.'

Ik was met stomheid geslagen. Ik had Shafeen nog nooit zo veel woorden achter elkaar horen zeggen, en dan ook nog zo zelfverzekerd en beheerst. Hij klonk alsof hij helemaal niet bang voor ze was.

Broeder Skelton draaide zich weer om naar de klas en Cookson zakte terug op zijn stoel. Hij was afgedroogd, en ik zag dat hem dat helemaal niet beviel. 'Klein stuk stront,' siste hij binnensmonds.

'Niet klein,' mompelde Piers. 'Hij is een lang, bruin stuk stront.'

'Zo'n drol die je uitschijt na een hete curry,' beaamde Cookson. 'Zo'n lange bruine die naar kruiden meurt.'

Piers grinnikte. 'We krijgen hem wel.'

Cookson leunde naar achteren op zijn stoelpoten en rekte zich uitgebreid uit. 'Nog even,' knikte hij.

Ze klonken zo boosaardig dat ik medelijden met Shafeen kreeg. Ik probeerde naar hem te glimlachen, maar hij keek niet naar mij en staarde nietsziend naar het poppetje dat Broeder Skelton had getekend om de dode kruisvaarders aan te geven. Ik wist dat Shafeen alles had gehoord. Ik wierp een snelle blik op Henry. Hij was de tekening nauwgezet in zijn schrift aan het kopiëren, zijn blonde hoofd gebogen. Zoals gewoonlijk had Henry niemand uitgescholden, hij had Shafeen alleen maar aangekeken, maar zijn aanvalshonden waren hem onmiddellijk te hulp geschoten. Toen dacht ik nog dat Henry de aardigste van het stel was, voordat ik erachter kwam dat hij de ergste was.

hoofdstuk drie

De Middeleeuwen waren geen openlijke racisten, zo simpel was het niet.

Waarschijnlijk zou je zelfs moeten zeggen dat ze behoorlijk onpartijdig waren, omdat ze alles belachelijk maakten wat anders was. Hun voornaamste andere doelwit, naast Shafeen, was 'Carphone Chanel'.

Net als ik was Chanel die herfst op STAGS begonnen. Ik had geprobeerd om vrienden met haar te worden, maar ze was zo bang om iets verkeerd te doen dat ze geen vriendinnen wilde zijn met iemand als ik. Ze was te zwak om een verbond met een ander buitenbeentje te sluiten. Nu zijn we natuurlijk wel vrienden: Nel, Shafeen en ik, wij drie moordenaars. (Ik vraag me af hoe je een groep moordenaars noemt. Een 'moordverbond'?)

Nel heeft een French manicure; de randjes van haar nagels zijn tien perfecte witte halvemaanjes. Ze heeft karamelkleurige extensions en een perfect gebruide huid. Maar onder al die opsmuk is ze heel aardig.

Haar vader heeft haar op haar eerste dag afgezet in een gouden Rolls-Royce, en later kwam ik erachter dat ze zich daar meer voor schaamde dan ik voor mijn pa's aftandse Mini. Kijk, wij hebben helemaal geen geld. Maar wat ik van Nel heb geleerd is dat er op STAGS één ding erger is dan geen geld, en dat is het verkeerde soort geld. 'Mijn moeder heeft me Chanel genoemd omdat ze dacht dat dat stijlvol was,' zei ze ooit tegen me, met die zorgvuldig geoefende stem waar geen spoor meer van haar Cheshire-accent in doorklonk. 'Ze heeft geen idee.'

Ik wist wat ze daarmee bedoelde. Stijl stond niet op het rooster op STAGS, maar dat hoefde ook niet. Het was iets waar alle anderen al vertrouwd mee leken, iets wat in de loop van honderden jaren in hun bloed was gaan zitten. Waar je op vakantie moest. Welke regenlaarzen je moest dragen. Hoe je je soepbord (geen kom) schuin moest houden tijdens het eten. Bij alles gold dat je geen nieuwe dingen mocht hebben. Dat was het probleem met Chanel: ze was spiksplinternieuw. Je blouse mocht rafelen en knopen missen, zo lang hij maar van de juiste kleermaker in een klein winkeltje in de chique Londense wijk St. James kwam. Chanel kon precies dezelfde blouse kopen, gloednieuw, en de plank totaal mislaan. De Middeleeuwen vonden dat ze te veel haar best deed. Maar ze bleef haar best doen.

Chanel's vader was rijk geworden met zijn telefoonimperium. Hij had niets te maken met de winkelketen Carphone Warehouse, maar dat boeide de Middeleeuwen net zo weinig als het feit dat de Punjabi Playboy niet uit de Punjab kwam. Ze hielden van alliteraties en Carphone paste goed bij Chanel, dus die bleef hangen, ook al begon Chanel zichzelf Nel te noemen toen ze nog geen drie dagen op STAGS was.

Chanel's vader had een telefoon ontwikkeld die de Saros 7S heette – iets tussen een tablet en een mobiel in – en de hele wereld had er een gekocht. Chanel had misschien wel meer geld dan de Middeleeuwen en woonde in Cheshire in een soort paleis met een zwembad en een bioscoop, maar door de manier waarop het geld was verdiend hoorde ze

er alleen nog maar minder

bij. Want een van de grote verschillen tussen STAGS en De Rest Van De Wereld was dat er op STAGS geen mobiele telefoons waren.

Ik bedoel niet dat telefoons verboden waren, want dat was namelijk niet zo. De onderbouwleerlingen gebruikten ze zo vaak als ze mochten: 's avonds en in het weekend. Maar in de bovenbouw werd het een soort raar prestigeding om geen telefoon te hebben. De Middeleeuwen waren een zeskoppige socialmediaverzetsgroep. YouTube, Snapchat en Instagram werden 'Barbaars' gevonden. Selfies waren Barbaars. Twitter was Barbaars. Facebook was Barbaars. Gamen was Barbaars. Volgens de Middeleeuwen had de technische revolutie de evolutie in z'n achteruit gezet. Ze zaten voortdurend demonstratief met hun neus in een boek. (Boeken waren Middeleeuws. E-readers waren Barbaars.) Het internet werd alleen gedoogd in de bibliotheek en de computerzaal, te gebruiken om dingen op te zoeken, niet voor social media. (Het schijnt dat een jongen uit de vijfde ooit geschorst is omdat hij 's nachts stiekem in de bibliotheek naar porno had zitten kijken. Arme jongen, hij moet wel wanhopig geweest zijn.) Héél af en toe keken de Middeleeuwen televisie in de tv-kamer van de zesde, maar als ik langsliep zaten ze bijna altijd *University Challenge* te kijken en een wedstrijdje te doen wie de meeste antwoorden wist.

Je zou denken dat de andere leerlingen zich ertegen zouden afzetten, maar dat was niet zo. Iedereen leek onze telefoonloze wereld prima te vinden, omdat het een ding van de Middeleeuwen was. Zo veel invloed hadden ze met hun denkbeelden en hun klikje. Iedereen wilde net zo zijn als zij. Zelfs ik legde onder al die sociale druk mijn telefoon in een la en liet de batterij leeglopen. Ik had geen zin om meer op te vallen dan ik al deed. Omdat ik geen contact meer had met mijn oude vrienden voelde ik me nog eenzamer. In het weekend belde ik mijn vader via de vaste lijn waar mijn hele verdieping in Lightfoot het mee moest doen, maar

dan stond er altijd een hele rij van Jezus en haar vriendinnen afkeurend te wachten, dus ik kon vaak de helft van wat ik kwijt wilde niet vertellen. Bovendien was pap zo enthousiast over zijn nieuwe documentaire en de Chileense grotten vol klotevleermuizen dat ik niet kon vertellen hoe ongelukkig ik was, want dan was hij naar huis gekomen. Hij houdt van me, vandaar.

Naast mijn vader miste ik vooral de films. Ik had mezelf voorgehouden dat ik, mocht het afschuwelijk zijn op STAGS, altijd nog gewoon de lessen kon volgen en mezelf 's avonds kon opsluiten om op mijn telefoon films te kijken. Maar zelfs dat kon niet – of tenminste, het had wel gekund, maar om de een of andere stomme reden wilde ik me voegen naar de rest; ik wilde niet dat iemand zou zeggen dat ik Barbaars was.

Natuurlijk wist ik diep vanbinnen wel dat dat hele telefoongedoe gewoon aanstellerij was, net als die hele 'Middeleeuwers'-kliek. Maar voor Henry en zijn kompanen was het een van de vele manieren om te laten zien dat zij de baas waren op school, dat ze alles naar hun hand konden zetten. Ze hadden elke regel kunnen instellen die ze maar wilden – dat je op woensdag de hele dag moest hinkelen bijvoorbeeld – en iedereen zou erin meegegaan zijn. Maar het slimme van die telefoons was dat het bij het karakter van de school paste, bij de verheerlijking van het anders-zijn. Misschien was dat ook de reden dat de Broeders zo voor hen kropen. In plaats van dat de leerlingen uren naar hun scherm zaten te staren werd er gelezen, gesport, toneelgespeeld, muziek gemaakt en in het koor gezongen. Bovendien werd er heel veel geschreven, met echte pennen en papier. Elektronische berichten waren Barbaars, brieven en kattenbelletjes waren Middeleeuws. Op STAGS vlogen de handgeschreven teksten je als herfstbladeren om de oren, geschreven met vulpennen en echte inkt, van opgevouwen brieven op papier met het familiewapen erop tot crèmekleurige uitnodigingen zo dik als badkamertegels. En daar begon dit allemaal mee, met De Uitnodiging.

Het was bijna herfstvakantie, een lang weekend vrij, toen de envelop kwam. Natuurlijk noemden ze het op STAGS geen herfstvakantie, maar Justitium. Jezus en ik waren in onze kamer en stonden op het punt om naar bed te gaan. En nu komen we bij het enige moment waarop mijn kamergenote ooit uit zichzelf tegen me heeft gepraat. Ze was erbij toen De Uitnodiging geruisloos onder de deur door gleed. Ik had het zelf niet eens in de gaten, maar zij sprong er meteen bovenop, alsof ze erop had zitten wachten. Ik stond mijn haar te kammen en in de spiegel zag ik haar gezicht betrekken toen ze de voorkant las. ‘Hij is voor jou,’ zei ze, alsof ze het niet kon geloven. Met tegenzin gaf ze hem aan mij.

Het was een dikke, ivorkleurige, vierkante envelop die aan vier kanten naar binnen was gevouwen en verzegeld was met – ik verzin dit niet – een klodder was, zo rood als onze schoolkousen. Er was een geweitje in gedrukt. *Robin Hood, Prince of Thieves*, dacht ik.

Jezus bleef afwachtend staan. Ik verbrak het zegel, net als in de film. Er zat een dikke vierkante kaart in. Er stonden maar drie woorden op, precies in het midden van de crèmekleurige kaart, in zwarte inkt. De letters glommen een beetje en hadden een licht reliëf.

jagen schieten vissen

Ik keek op. ‘Wat betekent dat?’

‘Draai eens om,’ zei Jezus dringend.

Dat deed ik. Op de achterkant stond in keurige, schuine letters:

*Je bent uitgenodigd om Justitium door te brengen
op Longcross Hall, Cumberland.*

*Wagens vanaf STAGS vertrekken vrijdag om 17 uur.
RSVP*

Ik draaide de kaart weer om. ‘Maar wie moet ik antwoorden?’ vroeg ik. ‘Er staat geen afzender op.’

‘Nee, want iedereen weet wie hem heeft gestuurd,’ zei Jezus, met slechts nog een zweem van haar vroegere minachting. ‘Hij is van Henry.’

Zoals gezegd was er op STAGS maar één Henry. De zwarte letters dansten voor mijn ogen. Ik had het toen al door moeten hebben. Jagen schieten vissen. Het klonk als een grap, zo zonder komma’s of uitleg. Maar de Middeleeuwers maakten geen fouten, en als ze abuis waren – de Punjab, de Carphone Warehouse – dan was het met opzet. Henry had het expres zo geschreven. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja. Zijn ouders wonen op Longcross. Vuile mazzelaar,’ zei ze. ‘Misschien word je wel een Middeleeuwer.’

Ik plofte op bed en keek haar met samengeknepen ogen aan. ‘Waar heb je het over?’

Jezus was zo door het dolle heen dat ze in haar enthousiasme zowaar naast me kwam zitten. ‘Henry de Warlencourt nodigt altijd mensen uit de vijfde bij hem thuis uit tijdens Michaelmas Justitium – het jachtseizoen. Als je goed kunt jagen en ze je aardig vinden kun je volgend jaar in de zesde een Middeleeuwer worden.’

Ondanks deze nieuwe ervaring van een echt gesprek met mijn kamergenote, was ik even stil om alles te verwerken.

‘Je gaat toch wel, hè?’ drong Jezus aan. ‘Longcross schijnt echt fantastisch te zijn. Een kasteel.’

Voor deze ene keer wilde zij iets van mij, en ik haalde alleen mijn schouders op. Ik had geen zin om dingen met haar te delen. Als Jezus iets over me wilde weten, moest ze maar wat aardiger doen. Tegelijkertijd had ik zelf ook meer informatie nodig, dus ik ontdooide een beetje. ‘Wagens?’ vroeg ik hardop. De Middeleeuwers kennende vroeg ik me af of daar échte wagens mee bedoeld werden, met paarden ervoor, die briesend met hun hoeven over de oprijlaan zouden schrapen.

‘Henry laat de auto’s van het landgoed komen,’ zei Jezus. ‘Je wordt

door zijn jachtopzichters naar Longcross gebracht.’

Ik keek van De Uitnodiging naar Jezus’ jaloerse gezicht. Als ik in de herfstvakantie naar huis gegaan zou zijn om mijn vader te zien, zou het niet bij me opgekomen zijn om me naar Longcross te laten rijden. Maar ik ging niet naar huis. Papa zat nog steeds in Zuid-Amerika en ik zou bij tante Karen in Leeds logeren. Nu heb ik niets tegen tante Karen, en zelfs niet tegen Leeds, maar ze heeft een peutertweeling die echt verschrikkelijk is. Daarom wilde ik liever niet bij haar gaan wonen en was ik uiteindelijk op STAGS terechtgekomen.

Dus, hoewel ik nog nooit gejaagd, geschoten of gevestigd had, dacht ik er serieus over om te gaan.

Ik kon dan misschien wel goed leren, maar het was echt oliedom van me dat ik niet eerder in de gaten had wat er aan de hand was. Ik kon niet zeggen dat ik niet gewaarschuwd werd. Dat werd ik namelijk wel, in niet mis te verstane bewoordingen. De waarschuwing kwam van Gemma Delaney. Gemma Delaney was een meisje dat drie jaar geleden naar STAGS was gekomen en ook op Bewley Park had gezeten, mijn oude school. Ze werd altijd geprezen als iemand aan wie we een voorbeeld konden nemen – haar foto stond in de hal van Bewley Park naast de schaars gevulde vitrine met trofeeën (een enorm verschil met het middeleeuwse atrium van STAGS, waar je de eikenhouten lambrisering nauwelijks nog kunt zien door al het zilverwerk). Gemma kwam een jaar geleden naar onze school om te zeggen dat we echt moesten proberen een beurs voor STAGS te krijgen, en ik had haar bijna niet herkend. Vroeger had ze altijd geleverd haar met zwarte uitgroei en dode punten, en een sterk Manchesters accent. Die dag op school had ze lang honingblond haar, een onberispelijk STAGS-uniform en een keurige uitspraak. Inmiddels weet ik dat ze eruitzag als een Middeleeuwer.

Maar daar was niets meer van over toen ze voor de kapel op STAGS mijn arm greep terwijl we na de ochtendmis naar buiten liepen. Ik draaide

me naar haar om. Haar gezicht was lijkbleek, haar haar futloos, haar ogen gekweld. ‘Je moet niet gaan,’ zei ze. Ze zei het zo fel dat haar noordelijke accent weer de kop opstak.

Ik wist onmiddellijk wat ze bedoelde. Ze bedoelde De Uitnodiging. Ze bedoelde dat ik niet moest gaan jagen schieten vissen. Ik vroeg me af hoe ze het wist. ‘Waarom niet?’

‘Echt, *doe het niet,*’ zei ze dringender dan ik iemand ooit iets had horen zeggen. Ze duwde me opzij en werd meegevoerd door de stroom. Ik bleef even staan terwijl de leerlingen om me heen dromden en peinsde over wat ze had gezegd. Maar het drong niet echt tot me door. Toen ze opging in de massa ebde ook het onbehaaglijke gevoel weg.

Heel eerlijk gezegd was ik, nadat ik wekenlang genegeerd, gekleineerd en buitengesloten was geweest, gevleid dat de Middeleeuwen me uitnodigden, me erbij wilden hebben. De vorige avond had ik Henry zelf ontmoet toen hij door de grote zaal van Honorius liep. Ook hij had mijn arm aangeraakt en tegen me gepraat, echt tegen me gepraat, voor de allereerste keer. ‘Je komt toch wel dit weekend, hè?’ vroeg hij dringend. ‘Het wordt éinig.’ Hij zei *eenug*.

‘Hoe enig?’ Ik zei *ienig*.

Hij glimlachte weer en ik voelde kriebels in mijn buik. ‘Dat merk je vanzelf.’ Hij gaf een kneepje in mijn arm en ik keek naar zijn hand die op mijn mouw lag – lange vingers, vierkante nagels en een gouden zegelring om zijn pink. Een zegelring met een piepklein geweitje erop.

Dus toen ik die ochtend voor de kapel stond met de leerlingen die langs me heen stroomden en nadacht over wat Henry had gezegd en over wat Gemma had gezegd, hoefde ik niet echt meer een beslissing te nemen. In gedachten was ik mijn tas al aan het pakken. Zoals wanneer je een muntje opgooit maar al voordat het neerkomt weet wat je gaat doen.

Ik draaide de kaart weer om.
'Maar wie moet ik antwoorden?' vroeg ik.
'Er staat geen naam op.'

*Je bent uitgenodigd
om Justitium door te brengen
op Longcross Hall, Cumberland.*

Wagens vanaf
S.T.A.G.S.
vertrekken vrijdag om 17 uur.

R.S.V.P.

Er zijn uitnodigingen
die je gewoon niet moet accepteren.
Greer MacDonald weet dat niet. **Nog niet.**

